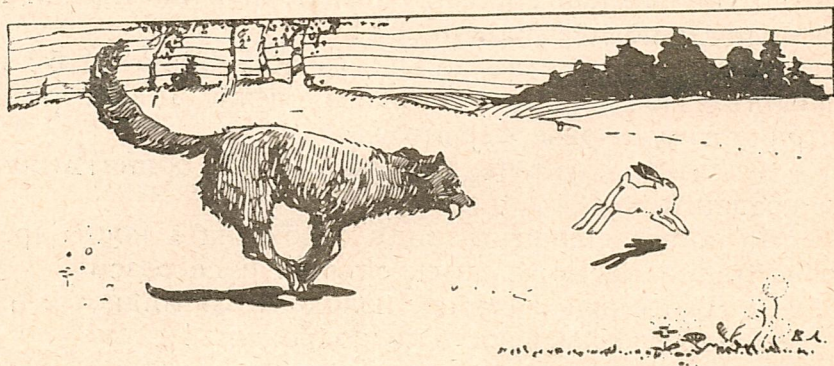

Шарко навърно мислеше същото. Той лежеше до самитѣ врата и шомъ Черноушко рече да прескочи презъ него, зжбѣше се и ржмжеше. Ала зайчето не се боеше и дори играеше съ него. Дѣдо Добри се смѣеше до сълзи съ тѣхъ. Шарко се протѣгаше на земята, закриваше очи сякашъ спи, а Черноушко почваше да го прескача. Унесенъ въ играта, заякътъ удряше понѣкога главата си о пейката и почваше да плаче, както плачатъ раненитѣ зайци. Тогава дѣдо Добри се провикваше: „Ей, Черноушко, по-полека удрай! Ако не жалишъ главата си, смили се надъ пейката. Какво е крива тя, та я удряшъ така силно“ . . .

IV.

Дѣдо Добревата внучка често идваше въ колибата да си поиграе съ зайчето и му носеше ту рѣпичка, ту картофче, ту морковче за хапване. Зайчето приемаше тия подаръци съ голѣма благодарностъ и сладко-сладко ги хрупкаше. То обикна веселата внучка, самò тичаше къмъ нея и често спѣше на коленетѣ ѝ. Ала веднажъ,

когато момиченцето излизаше отъ колибата, Черноушко се стрелна като мълния презъ краката му и изкочи въ градината. Момиченцето се разплака. Шарко разбра каква е работата, и хукна да гони бѣглеца. А дѣдо Добри се усмихна и рече:

— Кжде ще го гонишъ, Шарко! Вѣтъръ стига ли се? А ти, дѣдовото момиченце, не плачи. Черноушко пакъ ще си дойде. Той ще поиграе съ другитѣ зайчета въ гората и, като огладнѣе, самичъкъ ще се прибере.